

Σ Χ Ε Δ Ι Α

1. Σύνθεση για 7 φιγούρες 188×290 5/56
2. Σύνθεση για 3 φιγούρες 91×167 9/55
3. Γυναίκα μάρτυρας 57×183 10/56

Λ Α Δ Α

4. Οικογένεια Νεομαρτύρων 160×210 12/56
5. Φιγούρα του Τέο Σ 82×145 10/56
6. 2 Φιγούρες και 2 μπαλλόνια 86×226 1/57
7. Τὸ φούσκωμα τοῦ μπαλλονιοῦ 60×100 1/57
8. Νεομάρτυρας 97×183 9/56
9. Μητέρα και παιδί 46×122 1/56
10. Νέα στὸ παράθυρο 46×122 1/56
11. Φιγούρα με λουλούδι 57×183 10/56
12. Φιγούρα με πορτοκάλι 70×122 7/55
13. Δυὸ Νέοι 81×115 2/56
14. Δυὸ Νέοι 65×118 11/56
15. Michelin 76×110 10/56
16. Σύνθεση 60× 81 7/55
17. Πορτραίτο τοῦ Ντίνου Γ. 60×100 12/56
18. Πορτραίτο Α. Χ. 60×115 12/56
19. Πορτραίτο 60×100 1/56
20. Πορτραίτο «Ἡ Ἀγάπη» 50×106 10/55
21. Πορτραίτο
22. Μισόγυμνο με 2 μπαλλόνια . . . Σχέδιο 1/57
23.
24.

Γιὰ κάθε ἄλλη πληροφορία ἀποταθεῖτε στὸν καλλιτέχνη.

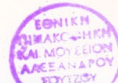
ΑΙΘΟΥΣΑ "ΚΝΩΣΣΟΣ",
ΟΜΗΡΟΥ 12 3^ο ΠΑΤΩΜΑ

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ
ΛΕΩΝΙΔΑ ΧΡΗΣΤΑΚΗ

ΑΠ' ΤΙΣ 25 ΤΟΥ ΦΛΕΒΑΡΗ
ΜΕΧΡΙ ΤΙΣ 15 ΤΟΥ ΜΑΡΤΗ

ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ 10-1 & 5-9

1957

«Ο Ζωγράφος έχει μέσα στην καρδιά του μια ζωγραφιά
χει μέσα στο κεφάλι του ένα μαχαίρι
θέλει να βγάλει τη ζωγραφιά
θέλει να βγάλει το μαχαίρι
να σκίσει τη ζωγραφιά»

ΜΙΛΤΟΣ ΣΑΧΤΟΥΡΗΣ

— Κάθε καλλιτεχνικό έργο σ' όποια τάξη κι' αν ανήκει, είναι πάντα ή άτακ-
νάκλαση και ή μορφοποίηση της ζωής των ανθρώπων. Τα ένδεικτικά της ζωής
ένος λαού είναι αυτά που κροφθοσύν την καλλιτεχνική δημιουργία. Η ζωγρα-
φική έχει σαν νόημα μιάν αντικειμενική και ολοκληρωμένη όραση. Η άραξη για
ένα σύνολο ανθρώπων πρέπει να είναι ή βασική άρετηρία για κάθε καλλιτεχνική
δημιού γία.

— Πολλοί καλλιτέχνες επειδή οι ίδιοι προέχονται από μιάν τάξη άρκοούνται
στό ν' αναζητήσουν την έκφραση και τό ύλικο τους στό πλαίσιο αυτής της τάξης. Περιο-
ρίζονται να την μελετούν και να την περιγράφουν. Είναι άνισανοι να δώσουν ένα
θέμα που να ξεπερνάει τά όρια της τάξης τους, μένοντας κλεισμένοι σ' αυτά, τους
είναι άδύνατο να δώσουν μιάν έξοτατική ολοκλήρωση στό έργο τους.

— Θεωρούν τά «παλιά και ξένα» έργα ότι είναι πηγές άπαισιότητας για την εξέ-
λιξη της τέχνης. Θα μπορούσαμε να τά χαρακτηρίσουμε σαν πηγές άλλα πάντα δευ-
τερευουσας σημασίας. Κάθε έργο έστο κι' αν έχει δημιουργηθεί από «παλιούς και
έξοτους» είναι ένα έργο που γίνεται πάντα με βάση τη ζωή ενός λαού, ενός τόπου και
μιάς εποχής ειδικής. Άλλ' όλες αυτές τις συνθήκες ξεχνάει και ή καλλιτεχνική του
πραγματότητα. Ποτέ αυτά τά έργα δεν μπορούν ν' αντικαταστήσουν μιάν ζωντανή προ-
γματούτητα που μας περιβάλλει έστο κι' αν άκόμα μεγαλώσαμε άκούγοντας παλιό-
δες, πατεράδες και τριγυρινούς να τά ειδικάζουν και να μας τά επιβάλλουν. Άπέναντι
τους πάντα πρέπει να στεκόμαστε κριτικά. Μόνο μιάν τέτοια αντιμετώπιση θα μας
δώσει ότι ζωντανό έχουν που θα μας βοηθήσει για τη δημιουργία ενός σιγχρού
έργου.

— Σήμερα δε βλέπουμε παρά μιάν ξερή μίμηση αυτών των έργων. Η άδύτηρή
και προσθητική κριτική λείπει άπ' την αντιμετώπισή τους. Έτσι έχουμε καλλιτέ-
χνες στόν τόπο μας που κύριο χαρακτηριστικό τους είναι ένας βαρερός, άγονος και
άναγτρος καλλιτεχνικός δογματισμός.

— Έχτός άπ' τά παλιά και τά ξένα έργα έχουμε και τά δικιά μας τέχνοσια.
Τά άπτικά τους βιώματα στάθηκαν για μας οι πρώτες ζωγραφικές παρουσιάσεις (Ευ-
ζωντικές βελήσεις, διατήρηση της βυζαντινής τοιχογραφίας στις μέρες μας, μυθο-
λογικά δράματα άπ' την σχολική παιδεία). Κάθε καλλιτεχνικά οργανωμένη συνείδηση
με την προσοίδια και την κοίτοδρα που προπάραξε θα βρει ετοχά τά πλούδια μου-
σεια της Εύρώπης σε σύγκριση με τά βιώματά μας και τά δράματα, έστο και άν
αυτά έχουν άπ' τις σφαγές της Χίου μέχρι την Γουόνονια, φτωχά τόσο σε θέμα
και ζωγραφική αντίληψη όσο και σε βιβάταρα και διακοσμητικά δράματα, έτσι ήπο-
χρούμα να κάνω άρνητικές παρατηρήσεις για τά 90% των ζωγράφων που πήγαν
στην Εύρώπη, ή που δεν πήγαν, αλλά έχουν τό έγωισμό και τη στάση άπέναντι
των πραγμάτων ενός μικροαστού βασιλιά. Άγάπησαν πράγματα άπό άπλή περι-
θάλπση να στολίσουν με ξεπερασμένες έζες επιπέσεις. Πιστίτησαν να ένολοπο-
θούν έζες παροδοίες. Είδαν τά προβλήματα της έκφρασης που ηγάζουν άπό τον
τόπο τους με κριτήρια και μετακοιζόμενες άξίες. Η έκφρασή τους δεν ήταν παρά
άρνητική.

— Το σύγχρονο κίνημα στην Έλληνική Τέχνη ξεκίνησε από μιάν μειονότητα
καλλιτεχνών. Οι άπό χρόνια θαμμένες πηγές άρχισαν να εξέτάζονται κριτικά και
να σταχυολογούνται άνάλογα. Ζωγράφοι και γλύπτες θέλησαν να μας παρουσιά-
σουν κοινωνικά προβλήματα, φρονικά βίαια και προσωπικά τους άγχη. Θέλη-
σαν να κάνουν ένα κόσμο βασισμένο πάνω σε μιάν παράδοση (Παρίσι 1850-1900)
συνφασμένη με τό χάος της σημερινής ζωής, πολιορκούμενοι άπό μιάν τάξη νεοκλύ-
των που λίγο-πολύ τους έπέβλε την «αίσθητική» τους. Ο καθένας πήρε ότι του
χρειάζονταν άπό τις επιθυμίες αρχαϊκές πλάκες, άπό τις τοιχογραφίες της Κνωσού,
άπό τις φινιούρες των Άιτικών άγγείων, άπό τά χρώματα και την αίσθητική των
Βυζαντινών τοιχογραφιών, άπ' την ζωγραφική αντίληψη των Φαγιούμ, άπ' τους
Έρπουσκους και τό άποτέλεσμα δεν ήταν παρά ή δημιουργία ενός άσαφούς πνεύμα-
τος γύρω άπ' τον άνθρωπο και τά προβλήματα του. Ο καθένας θέλησε να επιβάλλει
σ' ένα ευρύτερο κοινό καθαρά προσωπικές του άνοιξες, π.χ. τό άγχος του θανάτου
που κινιάρει έναν καλλιτέχνη, διατιμώντας τό εικαστικά και με τρόπο τέτοιο
που άντί να βοηθήσει τον άνθρωπο στην άπολύτρωση του άπό αυτό, φέρνει τό θά-
νατο να κινιάρει. Άποτέλεσμα να τρομοκρατηθούν όλοι όσοι έστε αν με συμπάθεια
πλάι στό έργο του καλλιτέχνη και ολινοκές του οι άντιπροσωπευτικοί να βρίσκον-
ται στό έργαστήρι του. Με δύο λόγια ή τέχνη δε στάθηκε κωδελικός λειτουργημα
άπό ή καλλιτέχνης δεν κινήσε κατάματα τον κόσμο αλλά τον ίδιο του τον έαυτό,
όπως και οι θεατές μιας έκθεσης.

— Το ύλικο της Τέχνης βρίσκεται σε λιπ θάνασσα κατάσταση μέσα στη ζωή του
λαού. Δε μένει στόν καλλιτέχνη παρά μιάν έργασια μορφοποίησης του ύλικού αυτού.

— Σεινόντας άπ' αυτές τις άρχές θέλω να δώσω με την έργασια μου μιάν άνώ-
νημη μάθα που δεν προέχεται άπό κι μιάν συγκεκριμένη τάξη αλλά βριόκεται παν-
τού άκόμα και στον ίδιο μας έαυτό. Μιά βαθιά πικρία για γεγονότα που δεν δικαιω-
θηκαν άπ' την έκβασή τους, μιάν δυσωφία που προέχεται άπ' την καθημερινή άντι-
μετώπιση άνοιωσών προβλημάτων, μιάν στιγμή σταματημένη που θινιέει την κατα-
πιστική ζωή που ζούμε. Στις φινιούρες μου προσπαθώ να δώσω άγχος και μιάν έλπίδα
για καλύτερες μέρες. Η λίγη μεταχείριση του άνθρωπύ στοιχείου και ή προτιμησή
μου στα γυναικόπαιδα είναι άπόρροια μετακοσμικής προδημιουργημένης κατάρτι-
σης. Η άπαισιότητα δεν προέχεται άπό κακοχία αλλά άπό πνευματική άσκηση,
που φέρνει τον άνθρωπο να δέχεται μιάν τρέχουσα κατάσταση ζωής ν' άμφιβάλλει για
την κατάβλη της. Άπ' έδο προέχεται και μιάν σεξουαλική ένταση που έχει άρετη-
ρία όχι κλειστά προσωπικά δράματα αλλά την έσοκαρτερία της κοινωνικής μας ζωής.

— Η μεθοδική καρτερία είναι ή πιο σίγουρη βεβαίωση για μιάν οριζική άλλαγή που
έχεται πρώτα στη ζωή και μετά στη ζωγραφική μου.

« Νεομάστορος » 57X1,83